

ซูเปอร์สตาร์แทบไม่มีคำว่าส่วนตัว
แต่ซูเปอร์สตาร์ก็เป็นเพียงคนคนหนึ่งที่มี ‘ความต้องการ’
ฉะนั้นหน้าที่ของผู้นั้นคือรองรับความต้องการนั้น
...แล้วเก็บเป็นความลับเท่าชีวิต

“อะ อีก...”

เสียงร้องอีกอึดดังเพียงในลำคอเมื่อริมฝีปากบางถูกกัดอย่าง
พยายามกลั้นเสียงอันน่าอาย ช่องทางแคบซึ่งมีบางอย่างคาอยู่ขมิบ
ปริบจนสิ่งนั้นอ่อนนิ่ม

“โอเค ผ่าน”

“อะ!” สิ้นสุดคำว่าผ่าน สิ่งนั้นก็ถูกดึงออกไปให้ความโล่งเข้ามา
แทนที่ สะโพกซึ่งโค้งโค้งจึงค่อย ๆ ทิ้งตัวลง จากนั้นผ้าผืนบางก็ถูก

วัดมาคลุมตรงส่วนล่างเพื่อปกปิดความเปลือยเปล่า

“คะแนนดีทุกด้านเลยนะ” มือบางตัวดีเซ็นลายเซ็นลงในช่อง
ผู้ประเมินเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะปิดแฟ้มลงจนดังฉบับ

“ขอบคุณครับ” คนบนเตียงตอบรับเสียงเบา

“มีทักษะ มีการเรียนรู้ และมีพัฒนาการที่ดี ที่สำคัญคือมีความ
ตั้งใจ ยินดีด้วย...แล้วมาลุ้นกันว่าคนนี้นายจะได้ดูแลนั้นเป็นใคร”

“ครับ...”

“ขอให้โชคดีนะคุณ”

Chapter One

At the beginning.

ดวงตาเรียวรีกวาดอ่านอักษรทุกตัวบนหน้ากระดาษอย่างละเอียดถี่ถ้วน เมื่อพบว่าไม่มีตรงไหนติดขัดจึงวางนิ้วมือลงบนแท่นหมึกสีน้ำเงิน ประทับรอยนิ้วมือลงในตำแหน่งชื่อตัวเองจากนั้นจึงส่งให้ผู้จัดการส่วนตัวทำต่อกัน เมื่อเอกสารถูกส่งกลับให้ฝ่ายนั้นก็เป็นอันว่าสัญญาฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์

“ทางเรารู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้รับใช้ค่ะ” คนพุดยกมือขึ้นไหว้หลังจากเก็บเอกสารลงในกระเป๋านิรภัยแล้วเรียบร้อย “อย่างที่เราแจ้งไปว่าจะต้องมีการทำความคุ้นเคยกันก่อนทั้งสองฝ่าย เพื่อเป็นการละลายพฤติกรรมและถือเป็นการประเมินความพอใจของลูกค้าก่อนเริ่มงาน...ขอเชิญคุณภาวิดาที่ห้องรับรองสักหนึ่งชั่วโมงนะคะ” ผู้จัดการหญิงวัยทำงานเหลือบมองคนในความดูแลของตัวเองเล็กน้อยก่อนจะพยักหน้ารับ

“หวังว่าลูกค้าของเราจะพึงพอใจ สวัสดิ์ค่ะ” พุดจบก็หยุดกาย

ลุกขึ้นพร้อมกระเป๋าสองใบในมือ ตามด้วยภริยาที่ต้องเดินออกไปด้วยกัน กระทั่งประตูห้องชุดสุดหรูปิดลง ทั้งให้คนสองคนที่นั่งอยู่ตรงข้ามมองหน้ากันเงิบ ๆ หากแต่ไม่นานนักคนตัวเล็กกว่าก็ลุกขึ้นยืนแล้วโค้งให้

“ขออนุญาตครับ”

สิ้นเสียงคำขออนุญาตอีกคนก็เดินมาทูลตบตัวนั่งลงบนโซฟาตัวเดียวกัน **ปารินทร** จ้องมองทุกการกระทำนั้นด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่าคนตรงหน้าจะทำอะไรและทำอย่างไร

แล้วสิ่งที่อยากรู้ก็เริ่มได้คำตอบ กระดุมเสื้อเชิ้ตถูกปลดออกไปหนึ่งเม็ดอย่างนุ่มนวล ใบหน้าเล็กน้อและเคลื่อนไหวเข้ามาใกล้ก่อนที่ริมฝีปากบางได้รูปจะประทับลงบนผิวเนื้อตรงต้นคอแผ่วเบาคล้ายกับขออนุญาตอีกครั้ง และเมื่อไม่มีคำกล่าวว่า แรงจูบซับซ้อนยิ่งเพิ่มมากขึ้น

ปารินทรไม่ได้ตกใจกับการรุกรานนั้น ชายหนุ่มไม่ได้ไถ่ถอนขนาดที่จะต้องตื่นเต้น มันมีเพียงความอยากรู้อยากเห็นของคนสงสัย

อยากรู้อยากเห็นได้เท่าทางเรียบนิ่งที่เขาถูกใจตั้งแต่วินาทีแรกนี้จะมีอะไรซ่อนอยู่...

สัมผัสซึ่งแต่ไปตามลำคอค่อยเป็นค่อยไป ความใกล้ชิดนำพากลิ่นหอมอ่อนของบางอย่างซึ่งมาจากตัวของอีกฝ่ายเข้าจมูกผู้ชายวัย 22 ปีที่อยู่ในช่วงพลุ่งพล่านถูกกระตุ้นได้ไม่ยาก เพียงเท่านั้นร่างกายของเขาก็เริ่มมีปฏิกิริยา ลมหายใจร้อนขึ้นกว่าที่เป็น

“จูบหรือเปล่าครับ” ริมฝีปากนุ่มอุ่นผล่อออกมาถาม คนที่กำลังถูกทำลายสติสัมปชัญญะอย่างช้า ๆ จึงขมวดคิ้วเพราะไม่ค่อยเข้าใจนัก

“...”

“เราไม่มีสิทธิ์จับหากลูกค้าไม่อนุญาต” ปารินทร์ถึงบางอ้อ
ทำงานละเอียดกันจริง ๆ

“จับสิครับ ผมอนุญาต” คำตอบที่มาพร้อมรอยยิ้มอ่อนโยน
ซึ่งเป็นสัญลักษณ์การค้าของนักร้องคนดังทำเอาคนที่ควบคุมตัวเอง
ได้ดีมาตลอดถึงกับหายใจติดขัดหวัะ แม้จะเพียงเสี้ยวเดียวที่อีกคน
ไม่มีทางสังเกตเห็นแต่ **ผุณ** ก็รู้ตัวเองดีว่ากำลังถูกความอ่อนโยนของ
ปิน ปารินทร์ เล่นงาน

แต่ไม่ว่าอย่างไรความสั่นไหวเล็กๆ ก็ต้องถูกสลัดทิ้งไป ริม-
ฝีปากบางทำหน้าที่ต่อด้วยการเคลื่อนไหวเข้าไปใกล้ ยามมันแนบสนิท
เข้าหาส่วนเดียวกัน จับแตรระหว่างคนทั้งสองจึงเริ่มขึ้น

ปารินทร์ปล่อยให้ปลายลิ้นเล็กเป็นฝ่ายรุกเร็ว ผุณทำได้ดีตาม
ที่ถูกเทรนมา จับนี้จึงหวานละมุนและเจือความร้อนแรงเอาไว้ได้
อย่างลงตัว

“อยากให้ผมอ่อนโยนหรือรุนแรงขึ้นกว่านี้” ผุณผละออกมา
ถามอีกครั้งเพื่อให้สัมผัสนี้เป็นไปตามความต้องการของลูกค้าให้มาก
ที่สุด

คำถามนี้ทำให้ปินยิ้ม คล้ายกับมีความขื่นเจืออยู่

ไม่ให้ขื่นได้อย่างไร ดูคำถามที่แสนล่อแหลมนั้นสิ...แบบนั้น
เขาคงจะเป็นฝ่ายถามมากกว่า

“แล้วคุณชอบแบบไหนครับ” คนถูกถามถามกลับอย่างขี้เล่น
คราวนี้อีกคนถึงกับนิ่งไปก่อนจะตอบออกมาแผ่วเบา

“...แล้วแต่สถานการณ์ครับ”

“กับสถานการณ์ตอนนี้ละ”

“ผมชอบแบบที่จับไปเมื่อกี้” สัมผัสเมื่อครู่มันไม่ได้เป็นไปโดย
ไม่คิดอะไร ทุกการแตะต้องเป็นไปด้วยความใส่ใจในปฏิกิริยาของ

คนตรงหน้า

“ฉันผมก็ชอบแบบนี้” ผู้წყักษ์หน้ารับรากับจะจดจำเอาไว้
ว่าปารินทร์ชอบให้สัมผัสแบบไหน “ว่าแต่...”

“ครับ?”

“เราจะทำความคุ้นเคยกันไปถึงขั้นไหนดีครับ” ไม่รู้ว่าจะคิด
ไปเองหรือตาฟาด ผู้รู้สึกเหมือนความขี้เล่นนั้นเป็นเพียงสิ่งบดบัง
หมาป่าเจ้าเล่ห์ตัวข้างใน ชั่ววินาทีหนึ่งเหมือนกับดวงตาคมจะเป็น
ประกายขึ้นมา

“ผมมีเวลามากกว่าหนึ่งชั่วโมงอยู่นะ”

“...”

“บางทีเราอาจจะมากกว่าแค่คุ้นเคยกัน” คราวนี้ความไม่แน่ใจ
แปรเปลี่ยนเป็นแน่ชัด หมาป่าที่พรางตัวอยู่ตลอดปรากฏตัวขึ้นมา
ตรงหน้า

“ความจริงแล้ววันนี้เราจะทำความคุ้นเคยกันแค่ปากกับมือ...
แต่ถ้าคุณอยากทำมากกว่านั้นคาดว่าคุณภาวิตาจะรอนานมากนะ
ครับ”

“ทำไมถึงนานมากล่ะ”

“เราจะไม่รีบร้อนในครั้งแรกเพื่อให้ลูกค้าได้รับสัมผัสที่ดีที่สุด”
คนฟังถึงกับหลุดยิ้มกับคำตอบที่ได้รับ ไม่คาดคิดจริง ๆ ว่าที่นี่จะใส่ใจ
รายละเอียดในทุกขั้นตอนขนาดนี้

แต่อย่างว่า เงินมหาศาลก็ย่อมต้องได้การบริการที่ยอดเยี่ยม

“ฉันก็ทำความคุ้นเคยกันเท่าที่ตั้งใจไว้ตอนแรกก็ได้ครับ ไว้อีก
สามวันที่ผมจะย้ายเข้ามาที่นี่ค่อยทำมากกว่านี้”

“...”

“ผมเผื่อเวลาไว้ทั้งคืนอยู่แล้ว”

ชนอ่อนบนกายคนฟังลุกชันขึ้นมาอย่างน่าประหลาดทั้งที่ป็น
ยังคงพูดด้วยรอยยิ้ม

“เรื่องของอีกสามวันคงต้องเอาไว้ก่อน ตอนนี้ผมต้องทำต่อ
แล้วครับ” เพราะกลัวว่าเวลาเพียงหนึ่งชั่วโมงจะไม่ทันการจึงเอ่ย
บอกอีกฝ่ายออกไป

“เชิญครับ” เห็นความจริงจับบนใบหน้าแล้วป็นจึงต้องกลั่น
เสียงหัวเราะเอาไว้สุดความสามารถ อารมณ์วูบไหวที่มอดดับไป
เพราะความขบขันกำลังจะถูกปลุกขึ้นมาอีกครั้ง...

At the moment.

“อืม...ดี” คำชื่นชมนั้นทำให้ส่วนล่างที่กำลังทำงานขยับเร็วขึ้น
จังหวะที่แตกต่างจากเดิมส่งผลให้ปารินทร์กัดฟันกรอด แหงนเงย
ใบหน้าไปด้านหลัง เปล่งเสียงครางต่ำด้วยความถูกใจ

เมื่อความต้องการพุ่งสูงขึ้นจนใกล้จะแตะจุดสูงสุดคนด้านบน
ก็ถูกจับพลิกให้เป็นฝายนอนลง ส่วนที่หลุดออกจากกันสอดแทรก
เข้ามาอีกครั้ง โดยที่ขาเรียวก็ขยับเปิดทาง อีกทั้งสะโพกบางยังตอบ
รับแรงส่งอย่างลื่นไหล

ไม่ให้เสียชื่อคนที่ได้คะแนนระดับท็อปในบททดสอบการใช้
สะโพก...

การตอกตรึงรุนแรงต่อเนื่องไปอีกเพียงไม่กี่นาทีร่างกายสูง
ใหญ่ก็เกร็งชนิด ช่องทางแคบตอดรัดถั้วบ่งบอกว่าคนใต้ร่างกำลัง
รู้สึกไม่ต่าง เสียงครวญครางของคนทั้งสองดังผสมคลอเคลียกับเสียง
การเสียดสีอันรุนแรง ไม่นานนักสะโพกสอบกก็กระตุก ปลดปล่อย
ความต้องการทั้งหมดให้ออกมาคั่งค้างอยู่ส่วนปลายของเครื่อง
ป้องกัน ขณะที่หน้าท้องบางก็เปรอะเลอะด้วยความต้องการของ

เจ้าตัว

“ลูกออกไปได้แล้ว” ฝุ่นจำเป็นต้องพูดขึ้นเพราะส่วนที่ยังเชื่อมต่อกันถูกขยับเข้าออกเบา ๆ ไม่หยุด แม้การสุขสมจะผ่านพ้นไปหลายนาที หากเป็นอย่างนี้ต่อไปไม่พ้นว่าคงมีรอบที่สามเกิดขึ้น

“ก็ฝุ่นไม่ยอมหยุดรัด จะออกได้อย่างไร” คนด้านบนตอบกลับด้วยใบหน้าเป็นอันยิ้ม ประโยคแสนหะลึ่งอาจทำให้คนอื่นอายได้บ้าง แต่ฝุ่นที่ชินกับนิสัยของอีกฝ่ายแล้วจึงรู้สึกปกติ

ต่อหน้าคนอื่นนักร้องที่มาแรงที่สุดในยุคนี้อาจดูขี้เล่นและสนุกสนาน แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าเขาแล้วคนสุภาพกลับไม่เป็นอย่างนั้นนัก

“ไม่รัดแล้ว ออกไปได้แล้ว” คนที่ถูกฝึกแม้กระทั่งจังหวะบีบรัดของช่องทางตัวเองเอ่ยบอกพร้อมกับส่วนนั้นที่คลายตัวลง ไม่รู้ปารินทร์เอาไว้อีกต่อไป

“เสียดายจัง จะรัดอีกแน่น ๆ ก็ไม่ว่าหรอก”

ไหนละคนสุภาพของแฟนคลับทั่วประเทศ ดูคำพูดคำจา

ฝุ่นถอนหายใจพลางส่ายหน้าเล็กน้อยก่อนจะขยับไปหยิบทิชชูมาเช็ดคราบและอั้นมากมายบนร่างกาย กระทั่งเรียบร้อยแล้วจึงหันกลับมาทิ้งหลังพิงกับผนังเตียง ไน้มตัวไปคว้าผ้าห่มผืนใหญ่บนพื้นมาคลุมตัวเองเอาไว้บางส่วน

“ถอดให้หน่อย” คนพูดขยับเข้ามาหาในท่าคุกเข่า ฝุ่นปรายตามองสิ่งที่ป็นหมายถึง จากนั้นจึงเอื้อมมือไปดึงมันออกให้แล้วทิ้งลงถังขยะข้างเตียงโดยไม่อิดออด ทั้งยังดึงทิชชูมาเช็ดส่วนนั้นให้แผ่วเบา

การดูแลปารินทร์มันเป็นหน้าที่ของเขา ต่อให้เจ้าตัวจะบอกว่าให้ใช้ปากทำความสะอาดให้ก็ต้องทำ

อืม ก็ใช้ว่าจะไม่เคย

“เสร็จเองได้แต่ถอดเองไม่ได้ มีอะไรอะไร” บ่นออกไปทั้งที่ก็

ทำให้ทุกครั้ง

“ก็ไม่ได้เป็นอะไร แค่อยากให้ฝุ่นถอดให้” ปารินทรีย์ม แต่ฝุ่น
ส่ายหน้า

“จะแช่ตัวหรือเปล่า จะได้ไปเตรียมน้ำให้”

“เดี๋ยวผมอาบฝักบัวดีกว่า”

“งั้นก็รีบไปอาบ พรุ่งนี้มึงงานตอนบ่ายไม่ใช่หรอ”

“อาบด้วยกันไหม” ยังไม่วายเอ่ยถามกลับด้วยสายตาวิบวับ

“มีเวลาก็ควรจะพัก” ฝุ่นเพียงแค่นี้คำแนะนำเพราะไม่มีสิทธิ์
ปฏิเสธได้ ๆ

หน้าที่ของตัวเองคือคอยดูแลอีกคนในทุกเรื่อง ไม่ว่าเมื่อไหร่
หรือตอนไหน หากปารินทรีย์ต้องการก็ต้องพร้อมเสมอ

“รู้แล้วครับ จะไปอาบน้ำแล้วก็รีบนอนเดี๋ยวนี้เลย” ตอบรับ
แบบกวนอารมณ์แล้วก็กดจูบลงมานบนปากเร็ว ๆ ก่อนจะก้าวลงจาก
เตียงไปทางห้องน้ำทั้งอย่างนั้น

ฝุ่นโคลงหัวด้วยความอ่อนใจ ตลอดสองปีที่ผ่านมา ซูเปอร์
สตาร์ของใครหลายคนก็ทำเรื่องน่าปวดหัวอยู่บ่อยครั้ง ด้วยเพราะ
อายุเพียง 24 ปี จึงมีความซนเจืออยู่บ้าง แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังถือว่าเป็น
คนที่ใจดีไม่น้อย

ไม่เช่นนั้นเขาคงไม่อยู่สุขสบายทั้งกายและใจแบบนี้...

ระหว่างที่รออาบน้ำน้ำเตียนนอนแสนยับย่นก็ถูกจัดการด้วย
การเปลี่ยนผ้าปูผืนใหม่ ขยะในถังเล็กถูกมัดปากเรียบร้อย กาย
เปลือยเปล่าก็ถูกชุดคลุมอาบน้ำปกปิดให้มิดชิด ส่วนชุดนอนของ
ปิ่นนั้นไม่ต้องเตรียมให้เพราะอีกฝ่ายจะสวมเพียงบ็อกเซอร์ตัวเดียว
นอน

“บอกก็ครั้งแล้วจะให้เป่าผมให้แห้ง” ฝุ่นดุเล็กน้อยเมื่อร่างสูง

ที่ส่วนบนเปิดเปลือยเดินออกมาจากห้องน้ำด้วยสภาพที่หิวยังเปื่อย
ชั้น

“ชี้เกียจ”

“เดี๋ยวก็ได้ป่วย แล้วจะยุ่งไปกันใหญ่” สูดหายใจคนมีหน้าที่ต้อง
ดูแลจึงเดินเข้าไปในห้องน้ำซึ่งผ่านเข้าไปยังห้องแต่งตัว หยิบผ้าผืน
เล็กที่ถูกพับไว้ในตู้ติดมือออกมา

“นั่งลงตรงนี้” ปารินทร์ทรุดตัวนั่งลงบนขอบเตียงตามคำบอก
ก่อนฝุ่นจะก้าวขึ้นบนเตียงแล้วขยับไปทางด้านหลัง ต่อมาผ้าผืนเล็ก
ก็ทำหน้าที่ซับความเปียกชื้นออกจากเส้นผม

“อย่าคุณักสิ” อีกคนเอ่ยขึ้นด้วยเสียงเข้าหยา

“ไม่ให้ดูยังงี้ ดื้อขนาดนี้”

“ฝุ่นพุดเหมือนผมเป็นเด็ก”

“ก็เด็กใหม่ละ”

“เด็กกว่าแค่อายุ ที่เหลือโตกว่าหมดโดยเฉพาะ...” คำสุดท้าย
ถูกทิ้งช่วงไปนานชวนให้คนฟังคิดลึก

“โดยเฉพาะอะไร”

“ร่างกายไง ฝุ่นตัวนิดเดียว” ฝุ่นรู้ดีว่าจริง ๆ แล้วอีกคนไม่ได้
หมายถึงร่างกายหรอก แต่ไม่พูดออกมาเย่อมดีแล้ว

เพียงห้านาที ผมที่เปียกชื้นก่อนหน้าก็แห้งหมาด ผ้าเช็ดหัว
จึงถูกนำไปเก็บพร้อมทั้งฝุ่นที่พาตัวเองเข้าไปอาบน้ำให้เรียบร้อย

“บอกให้นอน ทำไมยังเล่นโทรศัพท์อยู่อีก” ออกจากห้องน้ำ
มาคิดว่าปิ่นจะหลับไปแล้ว ที่ไหนได้ยังนั่งเล่นโทรศัพท์ที่ไม่ยอมนอน

“ผมก็ดูข่าวบ้างอะไรบ้าง ทำแต่งงานจนแทบจะคุยกับคนอื่น
ไม่รู้เรื่องแล้ว” ตารางงานแน่นเอี้ยดยิ่งกว่าผู้คนที่เบียดเสียดกันอยู่
บนรถเมล์ เวลานอนยังแทบไม่มี เวลาเล่นโทรศัพท์ที่นั่นจึงไม่ต้องพูด

ถึง แคว้นนี้ได้กลับมาพักตอนสี่ทุ่มแล้วพຽ່ນนี้ไม่มีงานเข้าก็ถือว่าดี
มากโข

“ยังงี้ก็ควรจะรีบนอน เดือนนี้ได้พักแคว้นนี้วันเดียวนะ”

“เฮ้อ เหนื่อยจัง” ปินทั้งหัวลงบนตักของคนทีหຽດตัวนั่งลง
บนเตียง เสียงถอนหายใจดังยาวเสียงจนฝุ่นไม่กล้าว่าอะไรกับการ
กระทำนี้

แค่เห็นเขายังเหนื่อยแทน

“อดทนหน่อย เดือนหน้าก็ได้พักมากขึ้นแล้ว”

“ได้พักตั้งสองวันติดเนาะ” แคว้งตลอดหนึ่งวันก็ถือว่ามาก
แล้ว

“ก่อนจะถึงวันนั้นวันนี้ต้องนอนก่อน” ไทศัพท์บนมือใหญ่ที
วางอยู่กับอกถูกหยิบออกไปวางลงบนโต๊ะข้างหัวเตียง หัวของปิน
ถูกซ้อนขึ้นโดยมือเล็ก ชายหนุ่มจึงได้แต่ขยับไปนอนดี ๆ

“นอนก็ได้”

ฝุ่นอ้อมมือไปปิดไฟบนหัวเตียงให้ทั้งห้องตกอยู่ในความมืด
จากนั้นจึงกลับมาบนเตียงอีกครั้ง กระชับผ้าห่มผืนของตัวเองเข้าหา
ตัว

“ฝุ่น”

“หืม?”

“ฝุ่นดิเนะ”

“ฝุ่นดี”

**‘นิตยสารที่ป็นขึ้นปกขายหมดเกลี้ยงแผงเลย รู้สึกยังงิ
บ้าง’**

‘ดีใจครับ ดีใจมาก ๆ ก็ต้องขอบคุณทุกคนเลยทีติดตามและ

‘ให้การสนับสนุนกันดีขนาดนี้ ทีมงานและผมตั้งใจกับงานชิ้นนี้มาก’
‘แล้วเมื่อไหร่จะใจอ่อนรับงานละครสักที’
‘อันนี้คงอีกสักพักเลยครับ ยังอยากโฟกัสทีมงานเพลงให้เต็มที่
เมื่อไหร่ที่พร้อมหรือทุกอย่างลงตัวกว่านี้ถึงจะตัดสินใจอีกครั้ง’
‘แล้วจะได้ฟังซิงเกิ้ลใหม่เมื่อไหร่คะ’
‘ใกล้แล้วครับ อีกไม่นานเกินรอ ยังไงก็ฝากทุก ๆ คนติดตาม
ด้วยนะครับ’

คนที่นั่งอยู่หน้าโทรทัศน์ตั้งใจดูข่าวตรงหน้าไม่น้อยก่อน
ภาพจะถูกตัดไปเป็นข่าวอื่นในเวลาต่อมา ผู้ที่ไม่รู้ว่าตัวเองถอน
หายใจออกมาแผ่วเบา ตึกตาโลมาตัวนุ่มนิ่มบนตักถูกกอดกระชับ
แน่นขึ้น

‘ไม่อยากยอมรับหรือกว่าเหงา
เจ้าเด็กดื้อนั้นไม่ได้มาหาเกือบเดือนแล้ว...
หน้าที่ผู้นี้ก็เป็นอย่างนี้ เขาถูกฝึกฝนและคัดเลือกเพื่อให้ดูแล
ใครสักคนที่มีชื่อเสียงให้ต้องรักษา อาจเป็นดารานักร้อง นักการเมือง
หรือนักธุรกิจ

ซึ่งใครคนนั้นสำหรับเขาก็ือนักกร้องวัยรุ่นนัชชูเปอร์สตาร์ระดับ
ประเทศอย่าง ปิน ปารินทร์

การฝึกฝนนั้นมีทุกด้าน เริ่มตั้งแต่เรื่องบุคลิกภาพ การวางตัว
งานบ้าน และอื่นๆ ไปกระทั่งถึงเรื่องบนเตียง โดยเรื่องสุดท้ายนี้
เป็นการฝึกที่ละเอียดและเข้มงวดที่สุด คนที่ผ่านจะได้รับการการันตี
ว่าเพียบพร้อมในทุกด้าน

โดยเฉพาะด้านการมอบความสุขทางกาย ทุกคนจะต้อง
เป็นงาน เชี่ยวชาญทั้งการใช้มือ ปาก และส่วนล่างเพื่อปรนเปรอ

ความสุขให้อีกฝ่าย แต่ละครพาร์ทก็จะแบ่งย่อยไปอีกเป็นหัวข้อ เช่น การใช้มือจะต้องเริ่มจากดูแลมือให้อ่อนนุ่ม ฝึกฝนเรื่องน้ำหนักมือ และควบคุมจังหวะให้เหมาะสม เป็นต้น

ระยะเวลาฝึกอยู่ที่หนึ่งปีถ้วน ส่วนระยะเวลาการทำงานขึ้นอยู่กับความพึงพอใจของคนจ้าง และทุกการฝึกจะใช้อุปกรณ์เทียมเท่านั้น นั่นหมายความว่าทุกคนไม่เพียงแค่เพียงพร้อม แต่ร่างกายจะต้องบริสุทธิ์ผุดผ่อง ไม่เคยต้องมีใครอื่นแม้แต่ปลายก้อย

ถามว่าทำขนาดนี้แล้วได้อะไร...

ฝั่งเขาจะได้เงินตอบแทนมหาศาล ส่วนอีกฝั่งจะได้เรื่องความปลอดภัยอันสูงลิ่ว มั่นใจได้เกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าเรื่องนี้จะไม่มีการรั่วไหล นักข่าวหรือคนอื่นไม่มีทางได้กลิ่น

จริงอยู่ที่ว่าจะมีอะไรกับคนทั่วๆ ไปก็ย่อมได้ แต่จะมั่นใจได้อย่างไรว่าคนพวกนั้นจะไม่ออกมาพูดหรือเก็บหลักฐานอะไรไว้เพื่อเอากลับมาแบล็กเมล์ทีหลัง

ความเสี่ยงจึงถูกแทนที่ด้วยอะไรที่มันคงกว่าหลายเท่า...

ช่องโทรทัศน์ถูกเปลี่ยนไปนานแล้วหลังจากข่าวบันเทิงไม่มีข่าวของปิ่น เมื่อหันหน้ามองนาฬิกาก็พบว่าเป็นเวลากว่าห้าโมงเย็น ร่างเปรียวจึงกดปิดโทรทัศน์แล้วหยุดกายลุกขึ้นเดินไปทางห้องครัว

จริง ๆ จะโทร.สั่งจากข้างล่างก็ได้ เพียงแต่ฝุ่นรู้สึกเบื่อกับการไม่มีอะไรทำจึงเลือกที่จะทำมือเย็นด้วยตัวเอง

“นั่งหน้าบูดเป็นตุตติงแบบนี้แฟนคลับมาเห็นคงดราม่าตาย”

ผู้จัดการส่วนตัวที่เพิ่งนั่งลงบนเก้าอี้ก็ตัวเอ๋อขึ้นให้คนที่กำลัง่วนอยู่กับโทรศัพท์ละลายตาไปมอง

“ใครจะไปหน้าบูดใส่แฟนคลับกัน”

“ก็ไม่รู้สิ เห็นนั่งหน้าหงิกแบบนี้กลัวว่าจะเปลวไปทำต่อหน้าคนอื่น”

“ผมไม่ทำห rokok พี่ก็รู้”

“แล้วสรุปหงุดหงิดอะไร อุตส่าห์ได้มีเวลาพักผ่อนตั้งชั่วโมง”

“ผมโทร.หาพี่แล้วเขาไม่รับ” เป็นอันรู้กันว่าพี่ที่วานั้นหมายถึงใคร

ปารินทร์ไม่มีพี่ มีเพียงน้องชาย และเพราะฝุ่นอายุมากกว่าสามปีจึงเรียกแทนอีกคนว่าพี่ยามคุยกับผู้จัดการส่วนตัวเพื่อไม่ให้ใครเอะใจ

“อาจจะนอนอยู่หรือเปล่า”

“ตอนห้าโมงเย็นเนี่ยนะ”

“ไม่ก็ปิดเสียงโทรศัพท์ไว้เลยไม่ได้ยิน” คนฟังถอนหายใจพลางเหลือบสายตามองหน้าจอที่ขึ้นว่ากำลังรอสาย จนมันดับไปอีกครั้ง

“เก็บอาการหน่อย อย่าให้ใครสังเกตได้” เห็นท่าทางนี้แล้วภาวิดาก็อดเตือนไม่ได้

“ครับ” ปารินทร์รับคำโดยง่าย ลมหายใจแห่งความงุ่นง่านถูกสูดเข้าปอดลึกเพื่อดันให้มันกลับเข้าไป ก่อนเบี่ยงหน้าจะกลับมาเป็นปารินทร์ของทุกคนเช่นเดิม

“ดีแล้ว พักผ่อนต่อเถอะ ยังมีเวลาอีกครั้งชั่วโมงก่อนจะต้องถ่ายต่อ เดี่ยวพี่จะเข้ามาตามอีกที”

“ครับ”

หน้าจอโทรศัพท์ที่สว่างวาบแล้วดับลงไปทำให้คนที่เพิ่งเดินออกจากห้องครัวชะงักกึก ฝุ่นขมวดคิ้ว หยิบเครื่องมือสื่อสาร

บนโต๊ะขึ้นมากดดู เมื่อเห็นการแจ้งเตือนว่าไม่ได้รับสายปิ่นเกือบ
ยี่สิบสายดวงตาก็เบิกกว้าง นิ้วเรียบริบกดปลดล็อกหน้าจอจากนั้น
จึงเข้าไปที่แอปพลิเคชันไลน์ ส่งสติ๊กเกอร์กลับไปอย่างรวดเร็ว

ทำได้เพียงเท่านั้นเพราะไม่สามารถโทร.หรือส่งข้อความที่สื่อ
ให้รู้ถึงความสัมพันธ์ใด ๆ ได้

ร่างเปรี้ยวทรุดตัวนั่งลงบนโซฟา สายตาจับจ้องหน้าจอ
โทรศัพท์ในมือหนึ่งกระทั้งเวลาผ่านไปประมาณสิบนาทีจึงวางมันลง
พร้อมทั้งถอนหายใจแผ่วเบา

ปิ่นคงไม่ว่างแล้ว...

00.18 น.

ครี๊ด! ครี๊ด!

เสียงโทรศัพท์สั้นครี๊ดคราดจากโต๊ะข้างหัวเตียงทำเอาคนที่
เพิ่งหลับลงงัวเงียรู้สึกตัวตื่น มือเล็กเอื้อมไปคว้าอย่างสะเปะสะปะ
ก่อนจะพยายามลืมหูลงตามองชื่อของคนโทร.เข้ามา

พอเห็นว่าเป็นใครก็ขยับลุกขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว

“ฮัลโล!” ผู้รับสายด้วยเสียงที่พยายามไม่ให้แหบพร่า ด้วย
ระยะเวลาอันยาวนานกับการไม่ได้อยู่ด้วยกันจึงก่อให้เกิดความตื่นเต้นและ
ดีใจเล็กๆ ไม่ต่างจากทุกครั้งที่เป็นโทร.มา

[ผมโทร.หาตอนเย็นทำไมไม่รับ] คนที่มีกซ์เล่นอยู่เสมอคราว
นี้กลับเอ่ยพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

ปิ่นทั้งเหนื่อยกับงานและหงุดหงิดที่ไม่ได้คุยกับอีกฝ่าย เกือบ
สลบตาแล้วที่ได้ติดต่อกัน พอมีเวลาวางสักหนึ่งชั่วโมงเขาก็รีบยก
โทรศัพท์ ทวากลับพบเพียงความผิดหวัง กระทั่งไม่ย่อท้อที่จะ
พยายามโทร.หาผู้รับอีกครั้งหลังจากเพิ่งเสร็จงานของวันนี้

“ตอนนั้นอยู่ในครัว ไม่ได้ยินเสียงโทรศัพท์” ผู้ไม่รู้ตัวเลยว่าเสียงของตัวเองแผ่วลงกว่าเคย

[ผมโกรธดีไหม ผู้ไม่รู้ว่าคุณไม่มีเวลามากนักทำไมถึงไม่พกโทรศัพท์ติดตัวเอาไว้ตลอด ไม่ได้คุยกันเป็นอาทิตย์มันน่าหงุดหงิดรู้หรือเปล่า] ปกติแล้วผู้เป็นคนที่ไร้ค่าคุณแม้จะเป็นคนที่มีความอดทนสูง การถูกพูดด้วยน้ำเสียงและประโยคแบบนี้ควรทำให้รู้สึกไม่พอใจ หากแต่ไม่รู้ทำไมตอนนี้ริมฝีปากถึงอมยิ้มน้อยๆ ในหัวคิดถึงสีหน้าของคนพูดออกได้อย่างชัดเจน

คงเหมือนไกลเดินตัวใหญ่ที่กำลังหงุดหงิดเพราะไม่ได้กินข้าว

“อย่าโกรธสิ” คนที่พูดความรู้สึกของตัวเองออกมาไม่เก่งเอ่ยได้เพียงเท่านั้นทั้งที่อยากพูดอะไรมากมาย

[จะไม่ให้ผมโกรธมีข้อแลกเปลี่ยนหรือเปล่า] คิ้วของคนฟังขมวดเข้าหากัน มีอีกข้างยกขึ้นมาขยี้ตาน้อยๆ ท่าทางคล้ายเด็กเพ่งตื่นนอน

น่าเสียดายที่ปีนไม่ได้เห็นภาพนี้

“อยากได้อะไรล่ะ” คำถามเข้าทางนั้นทำให้ปีนยิ้ม ความเกรี้ยวกราดก่อนหน้านี้เบาบางลง แม้จะรู้สึกง่วงจนแทบหลับแต่ก็ยังถ่างตาคูย

[ใส่ชุดเหมียวให้ดูหน่อย]

“ไม่เอา” ตอบกลับทันควันยามในหัวเพลินนึกถึงภาพตัวเองอยู่ในชุดที่อีกฝ่ายบอก

ชุดเหมียวนั้นปีนซื้อมาจากญี่ปุ่น แต่ผู้เฒ่าอายุเกินกว่าจะสวมใส่ มันจึงนอนอยู่ในซอกหลืบของตู้เสื้อผ้าเฉยๆ มาแล้วหลายเดือน [หิ! ผมล้อเล่นน่า]

“...”

[เหนื่อยจัง อยากมีฝุ่นมากอยดูแล] น้ำเสียงหยอกเย้าเลื่อนหายกลายเป็นเหนื่อยอ่อน เสียงถอนหายใจยาวบ่งบอกให้รู้ว่าหน้าที่ที่ป็นแบกรับนั้นหนักไม่น้อย

“อีกไม่กี่วันก็ได้พักแล้ว” คนทางนี้ก็ทำได้เพียงปลอบประโลม

[เสร็จงานจะรีบกลับไปหาให้เร็วที่สุด] ฝุ่นไม่ควรจะใจเต้นกับคำพูดที่ไม่ได้คิดอะไรจากอีกคน ทว่าหัวใจเจ้ากรรมกลับไม่เชื่อฟัง จังหวะที่เดินอย่างราบเรียบแปรเปลี่ยนเป็นถี่ขึ้น ปลายนิ้วบีบบีผ้าห่มไปมา

แค่ป็นพูดคล้ายกับอยากเจอก็เป็นแบบนี้แล้ว

“...อืม”

[เดี๋ยวผมต้องวางแล้วนะ พรุ่งนี้มึงงานเช้า]

“...”

[ฝันดีครับ] ป็นเตรียมดึงโทรศัพท์ออกจากหู จำต้องกดวางสายแม้ใจจะไม่อยากวางเลยสักนิด

“ป็น...” แต่แล้วเสียงเรียกแผ่วที่ดังขึ้นก็ทำให้ต้องแนบโทรศัพท์เข้ากับหูอีกครั้ง

[หืม?]

“จะใส่ชุดเหมียวรอรอ”

[...]

“ฝันดี”

แล้วสัญญาณก็ถูกตัดไปโดยไม่รีรอ ริมฝีปากบางถูกกัดแน่น หัวใจเหมือนจะทะลุออกมานอกอกด้วยความกระดากอาย คนพูดถึงกับต้องยกมือขึ้นมาปิดหน้า ในหัวมีเพียงประโยคอันน่าอายที่ตัวเองพูดออกไปเมื่อครู

บ้าแล้วฝุ่น พูดออกไปได้ยังไง!

Chapter Two

‘จะใส่ชุดเหมียวรอร’

ดั่งขนมหวานชิ้นเล็กที่ถูกตั้งไว้เพื่อหลอกล่อให้ไปหา...

การทำงานในห้าวันที่ผ่านมาของปิ่นผ่านพ้นไปด้วยความกระตือรือร้นสุดขีด แม้กายจะเหนื่อยและอ่อนล้า ทว่าสิ่งที่รอคอยอยู่ช่างหอมหวาน จนเพียงแค่นี้ก็ถึงก็มีกำลังใจสู้กับงานต่อ

และยังตอนนี้ที่ยืนอยู่หน้าห้อง หัวใจยิ่งสิงโลดราวกับเพลงที่ปล่อยออกมาคว้าวาวเพลงแห่งปี

ในเวลาสามทุ่มเศษ เสียงระบบสแกนนิ้วมือทำงาน เสียงกดรหัสหกหลักดังตามมา ก่อนเสียงประตูปลดล็อกจะดังขึ้น

ร่างสูงเดินเข้าไปข้างในจากนั้นประตูจึงปิดลงตามหลัง ตรงหน้ามีเพียงความว่างเปล่าและเงียบงัน มีเพียงความเย็นของเครื่องปรับอากาศที่ทำให้รู้ว่ามิใครอยู่ในนี้

ปิ่นเดินตรงไปโดยมีเป้าหมายคือห้องนอน แต่แล้วยังไม่ถึงครึ่งทางดีร่างเพรียวของคนที่ยากเจอก็ปรากฏตัวขึ้นก่อน

“กลับมาแล้วหรือ” ฟุ่นเอ่ยถามขณะเดินออกมาพร้อมแก้วน้ำเปล่าในมือ ปินจึงพยักหน้าพร้อมทั้งรับมันมาดื่ม ยามที่ดวงตาจับจ้องคนตรงหน้าซึ่งอยู่ในชุดคลุมอาบน้ำโดยไม่ละไปไหน

“เพิ่งอาบน้ำเสร็จหรือ”

“อ้อ” มีอบางเอื้อมมารับแก้วแล้วนำไปวางลงบนโต๊ะใกล้ๆ

“นึกว่าเปิดประตูเข้ามาแล้วจะเห็นแมวฟุ่นซะอีก” คนที่กำลังจะหมุนตัวกลับมาชะงักไปเสียวินาที ทว่าท่าที่ภายนอกก็ดูไร้ซึ่งความผิดปกติใดๆ จนปิ่นไม่อาจสังเกตเห็น

“ไปอาบน้ำก่อนดีไหม ทานข้าวมาหรือยัง”

“ผมทานข้าวแล้ว จั๊นไปอาบน้ำดีกว่า...ฟุ่นจะดูแลให้ไหม” ดวงตาเรียวรีเล็กลงเพราะรอยยิ้มบนริมฝีปาก ความอารมณ์ดีแม้ใบหน้าจะดูเหนื่อยล้าเจือมาด้วยความเจ้าเล่ห์แบบที่คนอื่นคงไม่สามารถสัมผัสได้ แต่ฟุ่นย่อมรับรู้

หมาป่ากำลังจะออกมา

“อยากให้ดูหรือเปล่าล่ะ”

“แน่นอนว่าผมต้องอยากดูสิ แต่ว่าตอนนี้มีสิ่งที่จะต้องทำก่อน” คราวนี้แขนขาของหมาป่าเริ่มไหล่ออกมาทีละนิด ระยะห่างระหว่างกันสั้นลงเนื่องจากอีกคนก้าวเข้ามาใกล้มากขึ้น

“อะไร”

“Kiss me, please.” ปินยื่นหน้ามากระชับข้างหูด้วยเสียงทุ้มนุ่มที่ทำให้คนฟังหลงใหลกว่าค่อนประเทศ ก่อนสัมผัสบางเบาจะประทับลงบนข้างลำคอจนฟุ่นหยุดหายใจไปหนึ่งจังหวะ หากแต่ก็ไม่มีเวลาหวั่นไหวได้นาน ยามอีกคนผละออกไปจึงได้รับสิ่งที่ร้องขอในทันที

ริมฝีปากที่ห่างหายกันไปเป็นเดือนแนบชิดเข้าหากันด้วย

ความคิดถึง เรียวลั่นทั้งสองต่างเกี่ยวหวัดรัดรึงอย่างที่ไม่มีการ
ยอมใคร

เสียงจวบดั่งขึ้นในความเงิบ จากที่ตั้งใจเพียงแค่จวบกลับกำลัง
เลยเถิดไปไกลเมื่อสายผูกเอวของชุดคลุมอาบน้ำถูกกระตุกออก
แผ่วเบา

“ฝุ่น...”

ปิ่นส่งเสียงครางในลำคอยามสาบเสื่อแยกออกแล้วเผยให้
เห็นแมวน้อยที่ถูกซุกซ่อนไว้ข้างใน เป็นครั้งแรกที่รู้สึกวุ่นวาย
กลืนลงคอได้ยากลำบาก ขณะคนที่ถูกมองรู้สึกจวบวาบไปทั้งตัวยิ่ง
กว่าครั้งไหน

ยิ่งกว่าครั้งแรกที่มีอะไรกัน...

“ก็บอกว่าจะได้ชุดเหมียวรอ” ฝุ่นเอ่ยขึ้นเสียงเบาด้วยความ
กระดากอาย ถึงจะพยายามกดเสียงให้ราบเรียบแค่ไหนทว่าความ
สั่นไหวก็ยังเล็ดลอดออกมาให้ได้ยิน

ปิ่นยิ้มพลางขยับถอยหลังเพื่อบมองภาพตรงหน้าให้กว้างขึ้น

“น่ารัก” สีส้มพู่ของชั้นในหนึ่งตัวเล็กเข้ากับผิวขาวราวกับ
น่านมของฝุ่นตามที่คิดเอาไว้ คำคมนั้นทำให้ฝุ่นรู้สึกเหมือนเลือดใน
กายร้อนขึ้นจนลวกผิวไปทั่วร่าง

ปิ่นต้องใช้ความพยายามอย่างมากที่จะไม่พุ่งเข้าไปพืดคนตรง
หน้าในทันใด

ปกติหมาเห็นแมวแล้วต้องอยากไล่ แต่เขากลับอยากพืดแมว
ตัวนี้ให้ส่งเสียงว่าวนอนอยู่ได้ร่าง

“ถอดชุดคลุมออกสิครับ ผมอยากเห็นหางตรงด้านหลัง”

หากปิ่นอยากดูก็ต้องถอด

ริมฝีปากสีสดถูกขบกัดจนความเจ็บแปรเปลี่ยนเป็นความซา

แต่ถึงอย่างนั้นมือก็ยังขยับเลื่อนชุดคลุมออกจากตัว ถึงจะอ้อยอิ่ง
แค่ไหนสุดท้ายแล้วมันก็ลงไปกองอยู่บนพื้น เปิดเปลือยทุกอย่างให้
อีกคนเห็นจนแทบหมดสิ้น

เพียงเท่านั้นหมาป่าก็ปรากฏกายขึ้นเต็มตัว

ร่างสูงของปารินทร์เดินอ้อมไปสำรวจสิ่งที่ตัวเองอยากเห็น
ชั้นในสีชมพูเข้มมีส่วนเว้าตรงกลางด้านหลังเพื่อให้หางสีชมพู
สามารถเชื่อมออกจากกายบาง ภาพนั้นทำเอาเลือดลมในกายของ
คนมองร้อนผ่าว ตัวตนภายใต้กางเกงคุณดันขึ้นมาจนปวดหนึบ

“ฝุ่นยังไม่ครบนี้ ต้องมีปลอกคอแล้วกันด้วย” ลมร้อนจาก
การหายใจและการพูดกระทบเข้ากับใบหู ฝุ่นตัวแข็งที่อเมื่อรับรู้ได้
ว่าอีกคนอยู่ใกล้กันเพียงใด

“ก็เดี๋ยวไปใส่ในห้อง...”

“อืม งั้นผมเข้าไปรอในห้องน่ะ อยากอาบน้ำแล้วมีแมวฝุ่น
มาถูหลังให้” ความใกล้ชิดนั้นผละออกไปแล้วทว่าความร้อนตามกาย
ยังคงอยู่ ดังอีกคนขยับเข้ามาใกล้กว่าเดิมมากกว่าจะถอยห่าง

ฝุ่นสุดลมหายใจเข้าลึกด้วยใจอันสั่นไหว แข่งขาที่หมุนเปลี่ยน
ทิศแล้วก้าวเข้าไปยังห้องนอนเหมือนจะสั่นจนแทบควบคุมไม่ได้
ยามรู้สึกได้ถึงบางอย่างที่อยู่ภายใน

ก่อนหน้านี้ต้องใช้ความอดทนอย่างมากกับการนั่งเฉย แต่
ตอนนี้ที่ป็นรู้แล้วจึงปล่อยให้ตัวเองแสดงความอึดอัดออกมาได้
มากขึ้น

มันเสียดสี ไม่อยู่นิ่งเวลาขยับตัว...

แกร๊ก!

เสียงเปิดประตูห้องน้ำตามเข้ามาดังขึ้นหลังจากเวลาผ่านไป
ราว ๆ ห้านาที คนที่นอนรออยู่ในอ่างอาบน้ำพร้อมทั้งเปิดเพลงคลอ

ไปด้วยจึงลืมหูลืมตาขึ้นมอง ก่อนจะพบเข้ากับลูกแมวที่กำลังก้าวเข้ามาหาอย่างเชื่องช้า

“ไม่สิ เป็นแม่แมวต่างหาก มีหูเล็กๆ และปลอกคอครบ

“ลงมาด้วยกันสิครับ” ปินเอ่ยขึ้นด้วยรอยยิ้มเนื่องจากเห็นฝุ่นจะก้าวไปทางด้านหลัง ต่อมาอ่างอาบน้ำกว้างจึงมีคนสองคนอยู่ในพื้นที่เดียวกัน

“ทำไมไม่บอกว่าจะเช่าอ่าง”

“แค่เปิดน้ำเอง ผมทำได้”

“เมื่อไหร่หรือเปล่า เดี่ยวνωดให้”

“ไม่เมื่อไหร่เลย ฝุ่นขยับมานี่สิ” สายตาเลื่อนลงมองบ่งบอกให้รู้ว่าคือตรงไหน และแน่นอนว่าฝุ่นต้องทำตาม ทั้งเป็นเพราะคำสั่งและความต้องการของตัวเอง

ไม่มีเหตุผลใดที่จะไม่ชอบการใกล้ชิดปน

“ถ้านั่งลงมันจะรู้สึกหรือ” มือใหญ่หยาบสากจากการเล่นดนตรีเกี่ยวหางที่ลอยขึ้นมาน้ำไปมาเบาๆ ขณะที่คนถูกถามรู้สึกเหมือนน้ำเย็นๆ ในอ่างกำลังกลายเป็นน้ำต้มเดือด

“...รู้สึก” คนที่ทำได้เพียงคุกเข่าอยู่ตรงหน้าเอ่ยตอบ

“รู้สึกมากเท่าของผมหรือเปล่า” ปลายนิ้วเลื่อนมาจนเกือบถึงตำแหน่งที่หางและร่างกายเชื่อมต่อกัน ก่อนปินจะค่อยๆ จับมันหมุนวนให้ฝุ่นรู้สึกจนต้องกัดริมฝีปาก

หมาขี้แกล้ง

“ว่าไงครับ รู้สึกเท่าของผมไหม”

“มะ...ไม่”

“อืม ไม่มีประโยชน์แบบนี้มันถอดเลยดีไหม” ถามไปอย่างนั้น หากแต่การกระทำกลับสวนทางกับคำพูด ส่วนที่อยู่ข้างในถูกดันให้

ลึกขึ้นจนมือเล็กต้องวางลงบนแขนใหญ่เป็นการบอกให้หยุด

“อีก!”

“แมวฝุ่นน่ารักจัง” ริมฝีปากร่อนรัยประทับลงมาหลังจากคำพูดนั้น ก่อนจะไล่เลียไปตามก้นปากแผ่วเบาราวกับบอกให้เลิกกัดปาก ปินยอมหยุดการผลักดันสิ่งนั้นเข้ามาหากแต่มือกลับเลื่อนไปพอนพื้นสะโพกบาง ไม่นานนักร่างสูงก็ผละออก จับฝุ่นให้ยื่นเข้าขึ้นแล้วดันให้ยวบไปค้ำแขนอยู่กับขอบอ่างแทนที่ตัวเอง

“มีปลอกคอแสดงว่าแมวด่วนนี้มีเจ้าของ...ใช่ไหม” เสียงกระซิบระวีวตรงตำแหน่งของสิ่งที่กำลังพูดถึง แผ่นอกแข็งๆ แนบชิดกับแผ่นหลังจนส่วนล่างรับรู้ได้ถึงส่วนที่ดันดันขึ้นมา

“อือ”

“ตอบหน่อยได้ไหมครับว่าเจ้าของแมวฝุ่นชื่ออะไร”

“ป็น...”

“ผมอยากจะได้ใจเย็น แต่มันทำได้ยากเหลือเกิน” มือที่ลูบได้ปลุกเร้าอารมณ์คนร่างเล็กผละออกไป หางสีชมพูที่ลอยล่องถูกเกี่ยวไปได้ด้านข้าง ขณะที่ฝุ่นกำลังประมวลผลว่าความใจเย็นที่ป็นพูดหมายถึงเรื่องใด บางส่วนก็คืบคลานเข้ามาในตัว

“อีก!”

เข้ามาทั้งที่ส่วนหัวของหางยังอยู่ในกาย...

“เจ็บไหมครับ”

ฝุ่นส่ายหน้า

มันไม่เจ็บ แต่รู้สึกได้มาก รู้สึกทุกการเคลื่อนไหวของสองสิ่งที่เบียดกันอยู่ข้างใน

“ฝุ่นคิดถึงผมไหม” ใบหน้าคนถามยังคงระบายยิ้มอ่อนโยน แตกต่างจากส่วนล่างที่ไม่อ่อนโยนต่อคนรองรับเลยสักนิด

“อะ...อ้อ”

“คิดถึงผมไหม” ถามย้ำอีกครั้งบ่งบอกว่าไม่พอใจเพียงเสียง
รับคำ

“คะ...คิดถึง”

พอดตอบออกไปก็ได้รับการเติมเต็มขั้นสุด...

“ผมก็คิดถึง” ความคิดถึงมาพร้อมการขยับกาย

มือที่ดันอยู่กับขอบอ่างกำแนแน่น หัวใจสั่นไหวกับคำที่ได้ยิน
ร่างกายสั่นไหวกับสิ่งที่ได้รับ

ยามป็นขยับเข้ามาเติมเต็ม วัตถุเรียวรีก็จะถูกดันเข้าไปลึกยิ่ง
กว่า

“อ้อ”

ไม่ไหว...

“วันนี้จะเล่นกับแมวให้หายคิดถึงเลย”

หมาป่าผู้หิวโหยมองหางสีชมพูด้วยดวงตาวาววับ จากนั้น
จึงหะเหือ่งช้าเนิบนาบก็เปลี่ยนไป...

ร่างเพรียวที่สลับสไลไปเนิ่นนานเริ่มขยับตัว เปลือกตาที่
ปิดสนิทกระพือเปิด ความเมื่อยล้าที่ยังหลงเหลือเป็นสิ่งแรกที่รู้สึก
ยามสายตาดำพร่ามัวเลื่อนไปข้างกายแล้วพบเพียงหมอนข้างและ
ความว่างเปล่า ผู้หญิงค่อยๆ ยันกายลุกขึ้นนั่ง

สิ่งที่ปกปิดร่างกายอยู่คือเสื่อนอนตัวใหญ่ของอีกคน เมื่อขา
เรียววัดลงไปยังข้างเตียงปลายเสื่อจึงหล่นลงมาปิดในระดับ
หน้าขา

ผู้เดินออกจากห้องนอน ได้ยินเสียงโทรทัศน์เปิดอยู่แว่วๆ
จึงตรงไปทางนั้น

“ฝุ่นตื้นแล้วเหรอ” คนที่เอนกายดูทีวีสบายๆ ในวันหยุดของตัวเองหันมาหาพลงขยับกายขึ้น หมาป่าตัวเมืงวานหายไปแล้ว เหลือเพียงหมาไกลเด่นตัวเดิม

“กินข้าวหรือยัง” แม้ไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายตื่นมาตอนไหน แต่เวลาเกือบเที่ยงนี้ก็ควรที่จะต้องมือะไรตถึงท้อง

“ผมกินนมจืดกับไข่ก่อนจะไปออกกำลังกายตอนสายๆ”

“พิตขนาดนั้นเลย” ร่างของคนถามทรุดนั่งลงบนโซฟาตัวเดียวกัน

“ได้รับพลังงานจนเต็มหลอดแล้ว ให้ไปป็นเขายังไหว” ฝุ่นโคลงหัวด้วยความอ่อนใจ นึกถึงปารินทร์อีกคนในเมื่อคืนแล้วแทบนึกถึงหมาตัวนี้ไม่ออก

แต่ก็ชินเสียแล้ว ป็นก็เป็นอย่างนี้...เวลานั้นจะเปลี่ยนไปเป็นอีกแบบ แบบที่ยังคงความเป็นหมาอยู่ เพียงแต่เปลี่ยนไปเป็นหมาป่าก็เท่านั้น

“งั้นเดียวอาบน้ำแล้วจะทำมืเที่ยงให้” ฝุ่นตั้งท่าจะหยัดกายลุกขึ้นเพื่อกลับไปอาบน้ำในห้อง

“เดียวก่อนฝุ่น” ทว่ามืหนากลับเอื้อมมารั้งข้อมืไว้เบาๆ ให้กลับมานั่งลงเช่นเดิม

“มือะไร” คิ้วคู่สวยขมวดเข้าหากันเล็กน้อยด้วยความสงสัย ก่อนคนที่เรียกเอาไว้จะตอบคำถามด้วยการทาบทับริมฝีปากเข้าหา จากนั้นจึงเลื่อนปลายจมูกไปกดลงตรงข้างแก้มแผ่วเบา

“ขอบคุณสำหรับแม่วฝุ่นครับ” ป็นผละออกแล้วพูดด้วยรอยยิ้มหวานละมุน

“...อืม” คนถูกขอบคุณทำเพียงรับคำพลงหยัดกายขึ้น แล้วก้าวเร็วๆ ไปทางห้องนอน ไม่เปิดโอกาสให้ป็นรั้งเอาไว้ได้อีกครั้ง

ร่ายกาจ

ไม่ว่าจะเป็นหมาป็น หรือหมาป่าป็น ก็ร่ายกาจทั้งนั้น

“ห้องเก็บของจะเต็มอีกแล้วนะ” ฝุ่นเอ่ยขึ้นเมื่อจัดของมากมายที่ป็นได้จากแฟนคลับให้เข้าที่แล้วเรียบร้อย

ห้องสำหรับเก็บของเหล่านี้โดยเฉพาะไม่มีพื้นที่ให้สามารถยัดอะไรเข้ามาได้อีก

“ผมว่าจะบอกแฟนคลับแล้วว่าไม่รับของ รับแต่จดหมายก็พอ”

“ควบคุมได้แหละ”

“ไม่แน่ใจเหมือนกัน แต่คงดีขึ้นกว่านี้...ผมอยากให้เขาเอาเงินไปทำอะไรที่มีประโยชน์กับตัวเอง หรืออะไรที่มีประโยชน์กับคนที่เขาขาดแคลนจริง ๆ” ป็นคิดเรื่องนี้มาแล้วสักพัก คงถึงเวลาที่ต้องบอกออกไปอย่างจริงจัง

“ก็ลองดู” ฝุ่นให้การสนับสนุน

หลังจากป็นบันทึกภาพในห้องด้วยมือถือเสร็จ คนทั้งสองก็ออกจากห้องแล้วกลับมาয়หน้าทีวีเช่นเดิม

“ไม่ได้มีเวลาว่างมานาน รู้สึกแปลก ๆ จังแะ” คนที่กำลังอัฟไจิสตอรีเพื่อเป็นการขอบคุณแฟนคลับเอ่ยขึ้น

“อยากทำงานตลอด?”

“เปล่า แต่แค่ไม่ชินนิดหน่อย เดือนหน้าก็คงจะยุ่งแบบมาก ๆ ยาวไปถึงปลายปีเลย” ไทศัพทินมีโอกาว่างลง เมื่อคิดถึงคิวงานอันแน่นเอี้ยดแล้วป็นก็อดถอนหายใจออกมาไม่ได้

“เพลงใกล้เสร็จแล้วเหรอ”

“อ้อ พรุ่งนี้น่าจะสมบูรณ์ เดี่ยวผมจะเปิดให้ฝุ่นฟังคนแรกเลย”

ฝุ่นยืมรับ ก่อนจะสะดุ้งให้แก่หัวที่ทิ้งลงมานอนบนตักโดยไม่ทันได้ตั้งตัว

“ผมชอบเวลาว่างที่ได้อยู่กับฝุ่นแบบนี้” คนพูดหลับตาลงพร้อมทั้งเอ่ยพูดด้วยรอยยิ้มอ่อนคลาย

ความเหนื่อยล้าวุ่นวายถูกวางลงจากบ่าชั่วคราว การได้ใช้ชีวิตแบบคนธรรมดาเป็นสิ่งที่ปีนแสนขึ้นชอบ

ความฝันและความรักต้องแลกมาด้วยความสงบสุข หลายครั้งที่ชายหนุ่มถามตัวเองว่ามันคุ้มค่าจริงหรือเปล่า

“มีงานทำเยอะๆ ก็ดีกว่าไม่มีงาน” มีอบางสางผมเส้นหนาไม่เป็นทรงให้คนบนตักแผ่วเบา

คนตรงหน้านี้ต้องเหนื่อยแค่ไหน ฝุ่นรู้และเห็นมันทั้งหมด

“ก็คงอย่างนั้น แต่บางทีก็อยากไม่มีงานเหมือนกัน” เสียงหัวเราะทุ้มดังตามมา

“ตอนนี้มีโอกาสก็ต้องคว้าไว้ก่อน ค่อยพักตอนสามสิบสี่สิบก็ยังไม่สาย”

“นั่นสิ...เอ้อ ผมว่าจะถามหลายครั้งแล้ว เห็นฝุ่นเปรยๆ ว่าอยากเรียนทำขนม ดูที่ไหนไว้หรือยัง” เปลือกตาที่ปิดลงก่อนหน้าลืมขึ้นมองคนด้านบนยามเอ่ยถาม

“ก็ดูไว้บ้างแล้ว”

“เอาสิ อยากสมัครที่ไหนก็สมัครเลย จะได้ไม่เบียดตอนผมไม่อยู่ด้วย”

“ใครเบียด ไม่มีหมาคอยกวนสบายจะตาย” คราวนี้คนนอนขยับลุกพรวดขึ้นมานั่ง ดวงตาหริ่ง คิ้วขมวดเข้าหากัน

“แน่ใจนะ?”

“แน่” ปินยืม เก็บซ่อนความเจ้าเล่ห์เอาไว้ข้างใน จากนั้นจึง

พูดออกมา

“ฉันน่าจะสบายมากเลย หลังจากโปรโมทเพลงนี้เสร็จผมต้องบินไปทำงานที่จีนสองเดือน” คนแสนจะสบายชะงักกึกกับคำว่าสองเดือนที่ได้ยิน

และแน่นอนว่าท่าทางนั้นไม่อาจรอดพ้นสายตาคนที่จับจ้องอยู่ก่อนแล้ว

ต้องไปทำงานที่จีนจริง แต่ไปเพียงสองอาทิตย์เท่านั้น

“ก็...ดีสิ แบบนั้นยังสบายมาก ๆ”

สบายมากแต่เสี่ยงกลับเบาลงโดยไม่รู้ตัว

“อืม ฟุ่นสบายก็ดีแล้ว ยังไงก็อย่าลืมนัดเรียนทำขนมนะ ผมจะได้จัดการเรื่องค่าเรียนให้” ปินไม่คิดแก้งอีกคนมากไปกว่านั้น จึงวกกลับไปเรื่องที่ยังคุ้ยค้างเอาไว้

ใกล้ถึงเวลาจะไปค่อยแก้งอีกหน่อย

“ไม่เป็นไร เต็มใจจ่ายเอง”

“ผมบอกว่าจัดการให้ก็คือจะจัดการให้” ใครว่าหมาตัวนี้เชื่องและเชื่อฟังคนง่าย ความดีอันในตัวปิ่นมีไม่น้อยเลยละ เช่นในยามนี้ที่ท่าทางของเจ้าตัวบ่งบอกชัดว่าจะไม่ยอมให้จ่ายเงินค่าเรียนเอง

“ฉันก็ตามใจ” ฟุ่นได้แต่รับคำอย่างจำยอม “แล้ว...จะไปทำอะไรที่จีน”

ปิ่นคงระบวยิ้มกว้างจนเต็มหน้าหากไม่พยายามกลั้นเอาไว้ สุดท้ายฟุ่นก็ไม่อาจอยู่สบายได้ตามที่ปากพูด น้อยครั้งมากกับการที่จะถามกันถึงเรื่องราวละเอียดงาน เจ้าตัวคงไม่รู้ที่กำลังเผยท่าทีอะไรออกมา

“ก็ไปโปรโมทเพลงแล้วก็เตรียมตัวสำหรับแฟนมีตติ้ง”

“อืม”

รับคำแล้วก็เลื่อนสายตาไปยังหน้าจอ ทำที่เป็นไม่สนใจเรื่องนี้ ต่อ ทว่าความเป็นจริงในหัวกลับคิดถึงเรื่องระยะเวลาสองเดือน ไม่หยุด

สองเดือนเลยหรอ...นานไปหรือเปล่า

“ฝุ่น”

“หืม?” คนถูกเรียกขานรับพร้อมทั้งหันไปหา ต่อมาริมฝีปากของปิ่นก็งอเข้ามามาแนบชิด แม้จะไม่เข้าใจว่าทำไมอยู่ดีๆ อีกคนถึงจูบกันแต่ฝุ่นก็ตอบรับสัมผัสนั้นก็กลับไปด้วยความเต็มใจ

“เรามาเล่นเกมกันดีไหม” ปิ่นถามขึ้นหลังจากผละริมฝีปากออก โดยที่ฝุ่นถูกจับให้ขยับขึ้นมานั่งบนตัก

“เกมอะไร”

“เกมพูดความจริง”

“ยังงี้”

“เราจะสลับกันถามคนละสามคำถาม แล้วต้องสัญญาว่าจะตอบแต่ความจริงเท่านั้น”

“เล่นก็เล่น”

“งั้นผมเริ่มนะ” ฝุ่นพยักหน้ารับ

“ฝุ่นชอบให้ผมจูบตรงไหนมากที่สุด” ถามออกไปพร้อมรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ ส่วนคนถูกถามก็ยื่นจมูกใส่คนถามทันทีที่ได้ยิน

“ทำไมถึงต้องถามคำถามนี้”

“เေါ้ว ก็ผมอยากรู้...ตอบตามความจริงนะครับ ถ้าฝุ่นโกหกถึงผมจะไม่รู้แต่เทวดารู้นะ”

“ไม่ต้องพูดขนาดนั้นก็ตอบอยู่แล้ว ไม่ใช่คนชอบโกหกสักหน่อย”

“งั้นก็ตอบมา ผมรอฟังอยู่” คนรอฟังยิ้มกริ่ม ขณะที่ฝุ่นใช้เวลา

คิดคำตอบอยู่ชั่วครู่

“ซา...”

คำตอบนั้นแสนจะธรรมดา ทว่าคนที่รู้ตำแหน่งของซาส่วนที่ว่ามีดีทำสายตาแพรวพราว ส่วนคนตอบก็เป็นสายตาดำเนินไปทางอื่นเป็นที่เรียบร้อย

“เหมือนจะตกไปค้ำนึ่งนะ ผู้ต้องบอกว่าตรงซอกซา”

“มันก็เป็นซาใหม่ล่ะ” ตอบกลับเสียงสะบัดอย่างกลบเกลื่อนความรู้สึกของตัวเอง

“อ๊ะๆ โอเค งั้นตาผู้ถามบ้าง” คนที่มองไปทางอื่นถึงสายตากลับมา ครุ่นคิดคำถามยามมองหน้าปารินทร์ไปด้วยว่าอะไรจะเป็นสิ่งที่ตัวเองอยากรู้จากคนคนนี้

“ถ้าไม่ได้เป็นนักร้องจะเป็นอะไร”

“อืม...เอาจริงนะ ผมไม่รู้เลย ผมเกิดมาพร้อมกับการชอบร้องเพลง เสียงคือสิ่งเดียวที่พ่อทิ้งเอาไว้ให้และเป็นสิ่งที่มีคุณค่าที่สุดในชีวิต”

พ่อของปิ่นเสียไปแล้วตั้งแต่ชายหนุ่มยังเป็นเด็ก

พ่อที่สอนให้ร้องเพลง พ่อที่มอบเสียงอันนุ่มนวลนี้ให้...

“ถ้าจะให้เลือกจริง ๆ ละก็...ผมคงจะเป็นจิตรกรเหมือนแม่ละมั้ง”

ส่วนฝีมือด้านการวาดภาพที่ไม่เลวร้ายนักได้รับมาจากคนเป็นแม่ ถึงแม่จะไม่ใช่อจิตรกรชื่อดังแต่ก็เลี้ยงเขากับน้องมาได้ด้วยเงินจากตรงนั้น

“ยังไวกียังอยู่ในสายศิลปินสินะ”

“ก็พ่อกับแม่เป็นศิลปินทั้งคู่เลยนี่นา...ตาผมถามผู้แล้ว”

“ว่ามาสิ”

“ฝุ่นชอบส่วนไหนในร่างกายผม”

“ทำไมมีแต่คำถามเทือกนี้” ฝุ่นขมวดคิ้วมุ่น ไม่เพียงแต่คำถาม
แต่เมื่อซุกซนก็เริ่มได้เข้ามาภายในเสื้อเป็นที่เรียบร้อย

“ก็ผมอยากรู้”

“...”

“ตอบเร็ว”

“เอว”

“เอวผมดีเหรอ”

ปีก

“ทะลึ่ง” เสียงก่อนหน้าคือมือที่ฟาดลงบนหน้าอกของป็น
ตามมาด้วยคำที่ว่าตามลำดับ

“ก็ฝุ่นตอบแบบนี้จะให้ผมคิดยังไง” เสียงหัวเราะทุ้มดังใน
ลำคอ

“ไม่ใช่แบบที่คิดก็แล้วกัน”

“แล้วเพราะแบบไหน”

“จะตอบถ้ามันเป็นคำถามที่สาม” ป็นถอนหายใจให้แก่ความ
เคี้ยวของอีกคน และมันเป็นเรื่องน่าเสียดายที่คำถามที่สามถูกคิด
เอาไว้แล้วตั้งแต่ต้น

“ไว้ผมค่อยหลอกถามฝุ่นก็ได้” ฝุ่นยกไหล่ตอบกลับเพราะคิด
ว่าจะไม่หลุดคำตอบนี้ออกไปโดยง่าย

ใครจะบอกกันล่ะว่าที่ชอบเอวเพราะเวลากอดมันเหมาะเจาะ
กับแขน ไม่รู้สิ...เขาชอบกอดป็นโดยการสอดทั้งสองแขนโอบรอบ
เอว ชบหน้าเข้ากับแผ่นอกหรือแผ่นหลังกว้างอยู่อย่างนั้น

“แล้วคำถามที่สองของฝุ่นล่ะ”

“เคยอยากเลิกเป็นนักร้องบ้างไหม”

“ทำไมคำถามของฝุ่นมีแต่คำถามยาก ๆ” คนถูกถามขมวดคิ้ว
“ยากตรงไหน”

“ตรงนี้แหละ...ผมยอมรับว่าก็มีบ้างนะ บางทีมันเหนื่อยมาก
ทำงานเยอะมาก มีกฎเกณฑ์เยอะแยะไปหมด แต่มันก็ถูกตัดไปด้วย
ความคิดที่ว่าผมอยู่ตรงนี้เพราะอะไร มีหลายคนที่ยากเป็นแบบนี้
แต่ก็ไม่มีโอกาส ถือว่าตัวเองโชคดีมากแล้ว ผมคงจะเลิกเป็นนักร้อง
ในตอนที่เพลงของผม เสียงของผม ไม่ได้ทำให้คนฟังมีความสุขอีก
ต่อไป”

ฝุ่นจับจ้องประกายในดวงตาของปินโดยไม่ละไปไหนเลยสัก
วินาที ทุกครั้งที่พูดถึงเรื่องนี้ปินจะจริงจังเสมอเพราะความรักที่มีต่อ
การร้องเพลงอย่างเต็มเปี่ยม

“เหลือคำถามสุดท้ายของปินแล้ว” ฝุ่นเอ่ยขึ้น

“ถามอะไรดีนะ~” ปินแสวงทำเป็นคิดเล็กน้อย

“คิดไม่ออกก็ไม่ต้องถาม”

“ใจเย็น ๆ สิ...ผมคิดออกแล้ว”

“...”

“ตอนผมไม่อยู่ฝุ่นคิดถึงผมเวลาไหนบ้าง”

นี่ต่างหากคือสิ่งที่อยากรู้ที่แท้จริง

ฝุ่นที่เพิ่งรู้ว่าตกหลุมหมาป่าเจ้าเล่ห์เข้าให้หนึ่งงัน นึก
อยากจะหุบอีกคนหลาย ๆ ทีให้แก่ความเจ้าแผนการนี้ ทว่าเมื่อพูด
ออกไปแล้วก็ต้องเป็นไปตามนั้น

“ที่ให้เล่นเกมเพราะอยากรู้อาคำถามนี้สินะ”

“ทำไมฝุ่นเก่งจัง”

ยังมีหน้ามายิ้มระรื่นตอบ

“หลายเวลา” แต่ฝุ่นยังฉลาดพอที่จะตอบคำถามแบบไม่โกหก

และไม่เข้าเนื้อตัวเอง

“ทุกเวลาเลยหรือเปล่า” ถึงจะพอใจกับคำตอบแต่ป็นก็ยัง
อยากได้ยินมากกว่านั้น

“ครบสามคำถามแล้ว”

“โอ้ฝุ่น”

“ไม่ต้องมาไร ตัวเองพูดเองก็ต้องคำไหนคำนั้นสิ” ป็นมอง
หน้าคนแสนใจร้าย จากนั้นจึงขยับไปกัตรีมฝีปากบางเล็กตรงหน้า
ด้วยความมั่นใจ

“อ้อ เจ็บ”

“ผมจะกัดฝุ่นทุกที่เลย”

“พอก่อน ยังเหลืออีกคำถาม”

“ผมให้เวลาสามวินาที” จากปากก็เลื่อนลงไปที่คอแล้ว
เรียบร้อย

จะกัดให้สมกับที่ฝุ่นชอบเรียกว่าหมาป็น

“แล้วป็นละ”

“หืม?”

“ตอนไปทำงานคิดถึงกันเวลาไหนบ้าง” คำถามนั้นทำให้ป็น
ชะงัก ปากที่คลอเคลียอยู่กับชอกคอบางผละออกห่าง ก่อนจะเงย
หน้าขึ้นมองอีกคน

และเป็นอีกครั้งที่ฝุ่นหลบสายตาด้วยการทำเป็นมองอย่างอื่น

“ทุกเวลา”

“...”

“ผมคิดถึงฝุ่นทุกเวลานั้นแหละ”

ไม่ยากคิดเข้าข้างตัวเอง ไม่ยากคิดว่าความสัมพันธ์
ระหว่างกันจะเป็นมากกว่าคนดูแลและคนถูกดูแล

แต่สองปีที่ผ่านมามันสร้างความรู้สึกและความผูกพันให้ลึก ๆ
แล้วฝุ่นปรารถนาในสิ่งที่ไม่ควรปรารถนา

สิ่งที่กำลังทำให้ใจเต้นแรงในตอนนี...สิ่งที่ไม่รู้เลยว่าป็นคิด
อะไรกับคำพูดนั้นมากน้อยแค่ไหน

ไม่รู้และไม่กล้าคิด